

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 290.

Tredie Session.

86de Møde.

Tredagen den 27de Februar.

(Fortf.)

Sørensen (fortf.): Naar en Enke af Trang nødestil at tage Tjeneste, som her er anført, og hun saa sagde sin Condition op, fordi hun derfor var bleven afdragen 20 Rbd. i Understøttelse, da hun havde 20 Rbd. i Løn, og sættede sig saa bort et andet Sted, hvor hun rigtignok skulde have 24 Rbd. halvårlig Løn, men Bestyrelsen da ogsaa fik dette at vide, og trak hende ogsaa disse af, saa maa jeg spørge, om dette var at understøtte hende i hendes Trang, eller at forøge den, — at pleie Glid hos hende, eller at lære hende Lædighed? Nu veed jeg rigtignok ikke hvad hun saa siden har gjort; jeg raadede hende til at søge om Hjælp paa ny som blot Enke, uden at angive det Allermindste om, hvor hun tjente eller ikke tjente. Det samme System see vi fulgt selv i hvad vi have bevilget i Finansloven til Bestyrelsens Contoirpersonale, hvortil der fortrinnsvis skulde vælges af Invaliderne; der er ogsaa efter mit Kjendskab antaget nogle saa Invalider dertil; men vi see ogsaa der, at deres Løn er betragtet istedetfor Pension eller Understøttelse til dem, at saalænge nemlig de have denne private Løn (thi det er ingen offentlig Ansættelse; de kunne opsiges og antages paa $\frac{1}{4}$ Aar), have de ikke nogen Pension eller Invalideunderstøttelse; men hvorfor disse Vedkommende dog ville finde, at det er værd at have denne Contoirløn istedetfor Understøttelse, det maa komme af, at denne deres Løn er over den Pension eller Understøttelse, de ellers kunne tilkomme efter Loven; men jeg finder det aldeles rigtigt, at de desforuden skulde have deres Pension eller Understøttelse efter Loven, og den private Fortjeneste,

de have paa Contoiret eller ved anden Gjærning, maatte være deres egen Bierhverv ved Siden af Understøttelsen, til deres Ophold og Glæde, saavel som og til Folkets Glæde, at de kunne faae det, de tilkomme fra Staten, til Forøgelse af den Smule, de selv kunne fortjene; thi skulde vi paa anden Maade, og paa den Maade, Bestyrelsen har fulgt, gaafe systematisk bestemme Invalidernes Forøgelse i det Hele taget, saa faae vi Staten til at være Politispion og Politietugtemester istedetfor Forsørger mod Invaliderne.

Rigtignok ligger der noget Saadant i Lovens Aand, kan jeg sige; vi vedtoge sidst denne maa delige og ringe Lov saa at sige i Blinde uden Overveelse, blot med 2 à 3 Dages Mellemrum i stor Hast, fordi det heed, at den skulde være færdig; der blev endog saa paa mine Indvendinger og paa de Forslag, som jeg stillede, og som ikke gik igjennem, svaret fra Ministerbanken, jeg husker ikke af hvilken Minister: at det vilde Altsammen blive meget godt; thi var dette ikke tilstrækkeligt, hvad der blev bestemt til Invalideunderstøttelse af den „almindelige Fond“, saa var der desforuden den „overordentlige Fond“, hvoraf det Manglende vilde blive taget; det er derfor jeg spørger: om der ikke snarest muligt gjøres Anstalter til, at deraf kan tages det Manglende for de her omtalte Invalider af 3die Afdeling. — Der er flere Exempler af hvad der er kommet til min Kundskab. En Enke, hvis Mand styrtede af Hebe paa Marschen oppefra Jylland ned til Slesvig 1850 og døde Dagen efter paa Lazarethet i Glensborg, han efterlod sig en Enke, og saavidt jeg husker med Værn, men hun faaer aldeles Intet og bliver heller ikke betragtet som Enke efter en Invalid, fordi han ikke blev studt, hedder det. Ligeledes en Mand, der paa Vagten ved Dannevirke fik Krampeslag, og har